

PRESUDA SUDA

14. prosinca 1962.(*)

U spojenim predmetima

31-62 – Milchwerke Heinz Wöhrmann & Sohn KG, Wesel/Rhein,

33-62 – Alfons Lütticke GmbH, Germinghausen/Westphalia,

tužitelji,

koje zastupaju Fritz Modest, Artur Heemann, Renate Menssen, Jürgen Gündisch, Heinz Binder, odvjetnici odvjetničke komore u Hamburgu,

s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u uredu Féliciena Jansena, huissier, 21, rue Aldringer,

protiv

Komisije Europske ekonomske zajednice,

tuženika,

koju zastupa Hubert Ehring, pravni savjetnik europske izvršne vlasti, u svojstvu agenta,

uz asistenciju profesora Ernsta Steindorffa, Tübingen,

s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u uredu Henrija Manzanaresa, tajnika pravne službe europske izvršne vlasti, 2, place de Metz,

povodom zahtjevâ za poništenje ili proglašenje neprimjenjivosti:

(a) članka 3. Odluke Komisije Europske ekonomske zajednice od 15. ožujka 1961. o određivanju kompenzacijskog davanja za uvoz punomasnog mlijeka u prahu u Saveznu Republiku Njemačku na temelju članka 46. Ugovora o EEZ-u (Službeni list Europskih zajednica br. 26 od 13. travnja 1961., str. 505.) [neslužbeni prijevod];

(b) Odluke Komisije od 13. prosinca 1961. o produljenju Odluke od 15. ožujka 1961. o određivanju kompenzacijskog davanja za uvoz punomasnog mlijeka u prahu u Saveznu

Republiku Njemačku na temelju članka 46. Ugovora o EEZ-u (Službeni list Europskih zajednica br. 7 od 27. siječnja 1962., str. 137.) [neslužbeni prijevod],

SUD,

u sastavu: A. M. Donner, predsjednik, L. Delvaux i R. Rossi, predsjednici vijeća, O. Riese, Ch. L. Hammes (izvjestitelj), A. Trabucchi i R. Lecourt, suci,

nezavisni odvjetnik: K. Roemer,

tajnik: A. Van Houtte,

donosi sljedeću

Presudu

Zahtjevi su podneseni u propisanom obliku i nisu osporeni na toj osnovi te stoga nema razloga za prigovor po službenoj dužnosti.

Tužitelji svoje tužbe temelje na članku 184. Ugovora o EEZ-u, iz kojeg izvode zaključak da u pogledu pitanja nadležnosti postoji pravo na podnošenje tužbe Sudu za proglašenje članka 3. Odluke Komisije od 15. ožujka 1961. i cijele Odluke Komisije od 13. prosinca 1961. ništavima ili neprimjenjivima.

Prije razmatranja pitanja jesu li pobijani akti po svojoj naravi odluke ili uredbe, valja provjeriti ovlašćuje li se člankom 184. Sud za odlučivanje o neprimjenjivosti uredbe ako je to pitanje postavljeno u postupku pred nacionalnim sudom, kao što je to u ovom slučaju.

U skladu s člankom 184. svaka se stranka, neovisno o isteku roka utvrđenog u članku 173. trećem stavku, može pozvati pred Sudom, u svrhu podnošenja tužbe za poništenje, na neprimjenjivost uredbe u postupcima o toj uredbi iz razloga određenih u članku 173. prvom stavku.

Budući da u članku 184. nije utvrđeno pred kojim se sudom mora pokrenuti postupak koji se odnosi na predmetnu uredbu, tužitelji zaključuju da se na neprimjenjivost te uredbe može u svakom slučaju pozvati pred Sudom.

To bi značilo da postoji pravno sredstvo koje se primjenjuje istovremeno sa sredstvom iz članka 173.

To, međutim, nije značenje članka 184. Ugovora.

Iz teksta i opće strukture tog članka proizlazi da se proglašenje neprimjenjivosti uredbe razmatra samo u okviru postupka pokrenutog pred samim Sudom na temelju neke druge odredbe Ugovora, i to samo uzgredno i s ograničenim učinkom.

Iz upućivanja na rok utvrđen u članku 173. prije svega proizlazi da se članak 184. primjenjuje samo u okviru postupka pokrenutog pred Sudom te da ne omogućava izbjegavanje roka propisanog u toj odredbi.

Stoga je jedini cilj članka 184. zaštititi zainteresiranu stranu od primjene nezakonite uredbe, ne dovodeći pritom ni na koji način u pitanje samu uredbu, koja se više ne može pobijati jer je istekao rok utvrđen u članku 173.

Treba istaknuti da su u Ugovoru jasno utvrđene nadležnosti Suda i nacionalnih sudova.

U skladu s člankom 177. Ugovora i člankom 20. Protokola o Statutu Suda Europske ekonomske zajednice odluku o prekidu postupka i upućivanju predmeta Sudu donosi nacionalni sud.

Ako bi stranke postupka koji se vodi pred nacionalnim sudom imale pravo izravno uputiti Sudu zahtjev za prethodnu odluku, mogle bi od nacionalnog suda zahtijevati da prekine postupak do donošenja odluke Suda.

Međutim, Ugovorom i Protokolom nije određeno takvo ograničenje ovlasti nacionalnog suda.

Stoga, iako člankom 184. nije predviđena dostatna osnova na temelju koje bi Sud donio odluku u ovom stadiju, člankom 177. Sud se ovlašćuje za donošenje odluke ako nacionalni sud postupak koji se pred njim vodi uputi Sudu.

Iz prethodno navedenih razmatranja proizlazi da se Sud mora proglasiti nenadležnim za odlučivanje o ovim tužbama u pogledu zahtjeva za poništenje pobijanih akata i u pogledu zahtjeva za proglašenje njihove neprimjenjivosti.

Stoga nije potrebno donijeti odluku o pitanju nadležnosti Suda u pogledu prave naravi akata Komisije koje tužitelji pobijaju.

Tijekom usmenog dijela postupka tužitelji su se podredno pozvali na članak 173. kao osnovu svojih tužbi.

U tom pogledu nije potrebno ispitati dopuštenost promjene pravne osnove zahtjeva ili pitanje jesu li pobijani akti odluke u skladu s člankom 173. drugim stavkom Ugovora jer tužitelji nisu pravodobno podnijeli svoje tužbe u roku propisanom u članku 173. trećem stavku.

Valja smatrati da je taj rok počeo najkasnije objavom Devete uredbe o izmjeni njemačke carinske tarife iz 1961. u Bundesgesetzblattu Savezne Republike Njemačke od 1. srpnja 1961. ili, ako ne tada, objavom Druge uredbe o izmjeni njemačke carinske tarife iz 1962. u Bundesgesetzblattu od 30. prosinca 1961.

Tužitelji su najkasnije tada morali saznati za pobijane mjere.

Stoga su njihovi zahtjevi, koji su podneseni 4. i 9. listopada 1962. nedopušteni u mjeri u kojoj se temelje na članku 173. jer su podneseni izvan roka.

Iz prethodno navedenoga proizlazi da su zahtjevi u cijelosti nedopušteni.

Troškovi

Sukladno članku 69. stavku 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je snositi troškove.

Budući da su tužbe nedopuštene, tužitelji su dužni snositi troškove.

uzimajući u obzir postupovne akte;

saslušavši izvještaj suca izvjestitelja;

saslušavši stranke;

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika;

uzimajući u obzir članke 46., 164., 173., 177., 184. i 189. Ugovora o osnivanju EEZ-a;

uzimajući u obzir Protokol o Statutu Suda EEZ-a;

uzimajući u obzir Poslovnik Suda Europskih zajednica;

SUD,

odbacujući sve druge ili suprotne zahtjeve, proglašava i presuđuje:

- 1. Tužbe se odbacuju kao nedopuštene.**
- 2. Tužiteljima se nalaže snošenje troškova.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 14. prosinca 1962.

[Potpisi]

* Jezik postupka: njemački

RADNI PRIJEVOD